

Ved udbetaling af det opsparede beløb til formålet yder staten en præmie, der beregnes som 4 pct. p. a. af den til enhver tid foretagne opsparing.

Ved lovforslagets fremsættelse udtalte *budgetministeren* bl. a. følgende:

„Der er i tiden siden lovens ikrafttræden den 20. juni 1970 oprettet godt 25.000 boligsparekontrakter, idet der dog er konstateret en stadig faldende interesse for ordningen.

De årlige udgifter til statspræmiering af opsparinger er med en årlig tilgang af 8.000 kontrakter beregnet til 1,7 mill. kr. i finansåret 1973-74 stigende til 9,6 mill. kr. i finansåret 1975-76.

I forbindelse med udbetaling af sparepræmier forudses en del problemer med afgrænsningen mellem forbedringer — der præmieres — og vedligeholdelse — der ikke præmieres. Samtidig kan man fremdrage eksempler på forbedringer, som f. eks. swimming-pool m. v. som næppe fortjener en særlig præmiering fra statens side.

Disse vanskeligheder sammenholdt med, at det er tvivlsomt, i hvor høj grad der fremkaldes en opsparing, der ikke ville have fundet sted uanset den etablerede præmieringsordning, medfører, at det er af tvivlsom fordel at opretholde ordningen.

Af denne grund og for at opnå de dermed forbundne besparelser stigende fra 0,9 mill. kr. i finansåret 1976-77 til 9,6 mill. kr. i finansåret 1979-80 fremsættes nu forslag om ophævelse af ordningen.“

Der kan iøvrigt henvises til de bemærkninger, der ledsager lovforslaget, hvor yderligere begrundelser for at spare ordningen er angivet.

Ved 1. behandlingen af lovforslaget udtalte *Knud Damgaard* (S), at ophævelsen af denne ordning passede ind i regeringens samlede antiinflationiske politik. *Juul-Madsen* (K) betragtede dette lovforslag som et anslag mod den private opsparing her i landet. *Christoffersen* (V) kunne ikke tilslutte sig lovforslaget, men gav tilsagn om afhjælpning af eventuelle mangler ved den nuværende udformning af loven.

*Dahlgaard* (RV) fandt, at begrundelsen for at ophæve ordningen var spinkel. *Henning Philipsen* (SF) kunne tilslutte sig lovforslaget, idet han fandt, at de mennesker, der har en lav indkomst uden opsparingsmulighed, kommer til at betale for de mennesker, der har bedre råd og som i en given situation er i stand til at præstere en opsparing.

Lovforslaget nåede ikke at blive færdigbehandlet i boligudvalget forinden folketingets hjemsendelse i forbindelse med udskrivning af valget.